

Η Παναγιούδα

Περνάμε τη Βόλτα με τις Μαύρες Πέτρες ,αφήνουμε δεξιά μας τα Ταγάρια ,όπου οι τσοπάνηδες πότιζαν τα πρόβατά τους, τότε που τα τρεχούμενα και επιφανειακά νερά αφθονούσαν, και συναντούμε δεξιά του δρόμου την Παναγιούδα.

Εδώ το ομώνυμο εκκλησάκι ,που γιορτάζει την Λαμπροπαρασκευή, ημέρα της Ζωοδόχου Πηγής. Ζωοδόχος Πηγή, η Μητέρα του Θεάνθρωπου ,η Παναγία ,η Παναγιούδα, όπως τη θέλει η αγάπη και η λατρεία του λαού μας. Εδώ ,τότε που κάθε γιορτή ήταν και πανηγύρι , κάτω απ' τα πεύκα στις Κορακιές ,οι χωριανοί έστηναν γλέντι και χορό ,κρέμαγαν κούνιες κι ανάσταναν τη χαρά στις καρδιές τους

Χτισμένο εδώ και δυο αιώνες πριν το εκκλησάκι, όπως μαρτυρεί και στα τούρκικα εντοιχισμένη πλάκα στην πρόσοψή του ,ανακαινίστηκε πρόσφατα και αποτελεί αληθινό στολίδι στο καταπράσινο δάσος που το περιβάλλει.

Τ' Αρατσνάδ'κα

Λίγο μετά την Παναγιούδα, δεξιά του δρόμου προς τη Μυτιλήνη, σώζονται ακόμα τα ερείπια μιας δεξαμενής και μιας αποθήκης. Εδώ μέχρι τη δεκαετία του '50 ,ίσως και αργότερα, συγκεντρωνόταν η ρητίνη από το πευκοδάσος του χωριού. Πολλές οικογένειες αποζούσαν από την εργασία αυτή ,που οι εργάτες της ήταν γνωστοί με το παρωνύμιο αρατσνάδες. Η εκμετάλλευση της ρητίνης , της ξυλείας και των μεταλλείων λευκολίθου καθιστούσαν την - τότε - Κοινότητα Βασιλικών την πλουσιότερη της περιοχής. Σήμερα και οι τρεις αυτές πηγές πλούτου έχουν εγκαταλειφθεί.

Για τους νεότερους ίσως να είναι χρήσιμο να αναφερθεί ο τρόπος συγκέντρωσης της αρατσίνης . Οι εργάτες πλήγωναν τα μεγάλα πεύκα με το σκεπάρνι και μάζευαν τη ρητίνη που έτρεχε σε μικρά ειδικά τενεκάκια .Όταν αυτά γέμιζαν, τη συγκεντρωναν σε μεγάλα δοχεία και τη μετέφεραν στη δεξαμενή στα Αρατσνάδικα. Οι πελεκούδες από το πελέκημα των πεύκων, πλούσιες σε εύφλεκτη αρατσίνη, αποτελούσαν άριστο προσάναμμα για τη φωτιά.

Στην περίοδο του εμφυλίου στα Αρατσνάδικα εκτελέστηκε από τους αντάρτες ο χωροφύλακας Γιάννης ...,που είχε αντισταθεί και είχε τραυματίσει αντάρτη κατά την είσοδό τους στο χωριό και την κατάληψη του σταθμού χωροφυλακής .